demà

"unim-nos i dema la Internacional serà el gènere humà"

No. 41 Preu 5 Ptes. CATALUNYA, 18 d'ABRIL LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (IV Internacional)

entrevistes als nostres regidors de Montcada, Sant Boi i Teià

Què fer als nous ajuntaments?

Quan aquest número del "DEMÀ" surti al carrer, ja s'hauran constituït els nous consistoris. L'anomenat "pacte de progrés" que nosaltres saludem en tot el que suposa de col.laboració entre les dues forces obreres més importants, i en el que suposa de dinàmica unitària pels treballadors i treballadores, s'ha ampliat dissortadament a l'ERC i, en alguns casos —oberta o dissimuladament— a una CDC que vol fer de pont amb el govern de la UCD, amb el govern d'en Suárez. Aquestes "ampliacions" dels acords entre el PSC i el PSUC posen en perill no només la dinàmica unitària, sinó també el futur de la victòria obrera a les municipals i la dels mateixos ajuntaments democràtics.

Per evitar això la LCR ha portat la batalla per la **unitat obrera als ajuntaments**, una unitat que ha de basar-se en **un programa municipal comú a nivell de tot Catalunya** que permeti una actuació conjunta de totes les forces d'esquerra a cada localitat en defensa d'aquest programa, tant si s'és la majoria com si s'és minoria. En el primer cas, cal constituir **un executiu municipal** que, sense ser d'elecció automàtica com vol la llei electoral, **tingui una composició únicament obrera**, sense cap mena de participació o de col.laboració amb les forces que expressen la continuitat amb el passat o que representen els interessos de constructors o propietaris,

Aquesta política ha de permetre una real democratització dels Ajuntaments i de la vida municipal, la seva transparència total i la seva apertura al control per part dels sindicats, AAVV, i altres organitzacions populars; així com la derogació de l'actual llei de règim local i l'elaboració de Cartes Municipals plenament democràtiques que siguin la base de la futura llei municipal de Catalunya.

La unitat entre tots els regidors obrers ha de ser l'instrument per la definició comuna **d'un pla d'urgència a cada localitat** que inclogui mesures contra l'atur —amb col.laboració amb les Unions Locals dels sindicats— i solucions als problemes més urgents d'habitatge, equipaments i mitjants assistencials.

DESCENTRALITZAR LA VIDA MUNICIPAL

Aquest es un dels problemes més importants que els nous consistoris han d'enfrontar a les poblacions importants. Descentralitzar la vida municipal es condició d'una correcta relació amb la població i per afeblir les estructures més lligades amb el control governamental.

Per això cal construir a cada barri i districte —remodelat segons criteris democràtics i proporcionals, amb criteris d'homegenitat social— **uns Consells formats per representants de les candidatures concurrents a les eleccions, proporcionalment als vots obtinguts** a cada lloc, sense utilitzar cap mena de regla d'Hont ni cap límit de 5%. Aquests Consells han de tenir competències suficients per actuar en el seu àmbit i ser suficientment amplis per assegurar la seva representativitat (20 o 25 membres.) subsituïnt a les actuals Juntes de Districte,

Aquests Consells de barri o de districte han de ser però provisionals, L'objectiu a assolir el més ràpidament possible és **la seva elecció per sufragi universal** a nivell de cada barri.

POTENCIAR EL MOVIMENT CIUTADÀ I LA SEVA AUTONOMIA

Però l'única garantia de que les coses canviin a nivell municipal la tenim l'activitat pròpia i autònoma dels treballadors i treballadores, amb plena independència de les estructures municipals encara que aquestes estiguin en mans dels nostres partits. **Cal doncs reforçar les AA.VV. i la seva activitat reivindicativa i vigilant.** Però això no es suficient: **cal que els sindicats prenguin també en les seves mans la defensa de les reivindicacions urbanes i la lluita contra l'especulació i l'explotació** a nivell dels pobles i les ciutats. Cal que la classe obrera es situi al capdavant de les lluites dels barris i els pobles, que assoleixi un paper protagonista. Sense aquesta activitat la victòria a les municipals pot ser desgastada per la dreta i el govern. **Cal que els ajuntaments siguin un instrument més per la mobilització popular unitària** Aquest són també els compromisos que volem assumir els marxistes revolucionaris, els militants de la LCR.

J.F.

després de la victòria a les municipals

Guanyem Catalunya per als treballadors!

L'onze de setembre de 1977 més d'un milió de catalans sortiren al carrer amb la reivindicació dels nostres drets nacionals i amb l'esperança de que la victoria obrera a les eleccions del 15-J (recordem que ja el 15 de juny l'esquerra tenia la majoria a l'Assemblea de Parlamentaris, com la té ara) garantiria una recuperació ràpida de les llibertats arrabasades pel franquisme. Però l'estratègia dels partits obrers majoritaris (PSC-PSUC) de fer una "unitat nacional" amb la burgesia (CDC-UCD) va deixar un gran marge de maniobra al govern Suarez i a l'actuació del president Tarradellas. En arribar el 23 d'abril de 1978 una gran part dels treballadors i el poble de Catalunya estaven decebuts de l'actuació de l'Assemblea de Parlamentaris (que va acceptar la seva dissolució formal) de l'estratègia de "consens" practicada per l'esquerra i de la gestió d'una Generalitat sense cap poder, personalitzada en el comportament antidemocràtic i favorable a l'UCD del seu president, en Tarradellas. No fou, doncs, gens extrany que a la concentració de la Pça. Sant Jaume, ara fa un any, en Tarradellas fos xiulat i bescantat per importants sectors de manifestants que, un altre cop, cridaren contra ell i demanaren la seva dimissió en la manifestació unitaria de l'11 de Setembre de 1978. A la darrera diada nacional de Catalunya, no sols es va expresar el rebuitg a en Tarradellas (que acabava d'acomiadar l'advocat Pere Comas per haver denunciat la tasca obstaculitzadora de "l'honorable" a les transferencies Diputacions-Generalitat) sino també un significatiu rebuitg al projecte de texte constitucional (aprovat pel 59% del electorat) que nega explícitament la sobirania nacional de Catalunya.

Aquest 23 d'Abril de 1979 ja no hi ha "unitat nacional" a la manifestació, que ha estat convocada pels dos principals partits obrers (el PSC i el PSUC) i anatemitzada per Tarradellas i la UCD amb la complicitat de CDC. Aquest 23 d'Abril, després de la doble victòria de l'esquerra a Catalunya, el 1 de març i el 3 d'abril, s'han d'acabar les concesions a la "unitat catalana", les concesions a la burgesia del Passeig de Gràcia i de La Moncloa, ens cal una ofensiva unitària de tota l'esquerra que comenci a les empreses (amb l'acció unitària de CC.OO. i UGT) i als ajuntaments (amb pactes de govern de totes les forces obreres) i arribi fins a la Generalitat acabant amb un presidencialisme al servei de l'UCD i amb un Consell bloquejat per la dreta.

Els treballadors hem guanyat: Govern d'esquerres a l'ajuntament

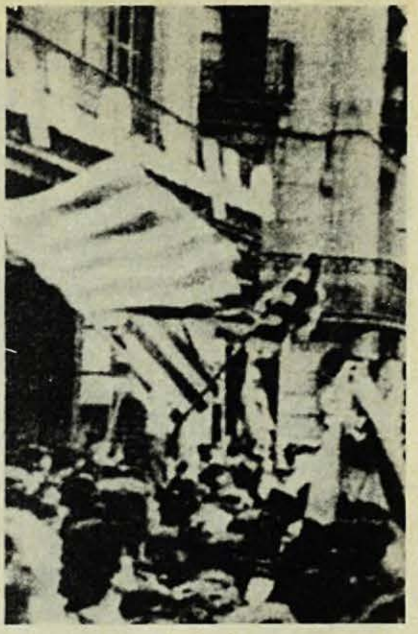
La defensa dels interessos i reivindicacions de la majoria de la població dels municipis catalans, dels treballadors i treballadores, exigeix la formació d'un bloc unitari de tots els regidors dels partits obrers. Les nostres reivindicacions en matèria de vivenda i transport, pel que fa a la sanitat i l'ensenyament, una veritable democratització i descentralització municipal, etc., que en molts casos constitueixen "Programes d'Urgència" elaborats i defensats per les associacions de veïns, no poden ser acceptats per partits

que tinguin vinculacions o compromisos amb el nom empresarial, financer, immobiliari, turístic o energètic. **Un partit com CDC, que no solament respon als interessos d'aquests diversos sectors de la burgesia, sinó que a més a més abona una política de pacte amb l'UCD, mai podrà ser un aliat dels treballadors.**

Per això des del primer moment la LCR va denunciar la idea de crear una "majoria de progrés" formada per PSC, PSUC i CDC com a una il.lussió molt perillosa per a l'esquerra i que només es podrà fer en contra de les reivindicacions populars. El fet de que si no s'ha signat formalment el pacte tripartit ha estat per la oposició de CDC i no per la manca de voluntat del PSC i el PSUC i el fet de que, a la pràctica, l'aliança amb els regidors d'en Trias i en Pujol s'està fent per mitjà dels acords "bilaterals" PSC-CDC, fa molt necessari definir els trets bàsics d'un govern municipal d'esquerres, del govern a que tenim dret en tots aquells ajuntaments en els que el vot obrer ha estat majoritari.

El primer pas per asolir un govern municipal dels partits obrers haurà estat votar el cap de la llista obrera millor colocada, per a batlle. Però no tot s'acaba aci, doncs la vigent llei franquista "de bases de règim local" crea mecanismes antidemocràtics que desplacen el poder de decisió del plè de regidors cap a la "permanent" i cap als "delegats de serveis". Cal doncs fer –i si no s'ha fet, sempre s'hi és a temps– una renúncia explícita en favor del plè de totes les prerrogatives que la llei concedeix al batlle i a la "permanent", fer que tots els càrrecs executius (delegats de servei o equivalents) recaiguin en regidors, escollits, revocables i controlats en tot moment pel plè i que totes les àrees fonamentals del poder municipal (hisenda, vivenda, transport, sanitat, acció ciutadana, cultura i ensenyament, policia, planificació, etc.) quedin en mans dels partits obrers. Igualment, la unitat obrera haurà de ser portada fins a la formació de les juntes de districte (i després els consells de barri) en tots els municipis de més de 100.000 habs., buscant que la presidència de les juntes recaigui en e' partit obrer millor colocat al districte.

a un pur portantveu del Consell, i d'ocupació del càrrec per part d'un candidat del PSC, el primer partit de Catalunya.

Unitat de l'esquerra a tot arreu, Consell Executiu del PSC i el PSUC, fem a fora els burgesos de UCD i CDC

El 15 de juny de 1977 el resultat de les eleccions a Catalunya donava més del 50% als partits obrers i –malgrat la regla d'Hont– l'esquerra tenia majoria de diputats i senadors. El que ens sembla que hagués estat lògic i el que vem proposar fou que aquesta majoria es fés servir per a imposar un control de l'Assemblea de Parlamentaris sobre la Generalitat, constituir un Consell Executiu d'esquerres, exigir eleccions al Parlament amb sobirania per a fer i aprovar l'Estatut i, en tot cas, redactar un projecte d'Estatut dels parlamentaris obrers a l'altura dels drets nacionals de Catalunya i les necessitats dels treballadors. Amb més raó, s'hauria de fer això després dels resultats del primer de març que tornen a donar la victòria a l'esquerra. I amb molta més raó després de l'èxit obrer de les municip ls a tot Catalunya.

Si es vol que la Generalitat de Catalunya sigui un autogovern representatiu s'ha de donar el poder a qui té la majoria. Si es vol que la Generalitat de Catalunya lluiti per a ser un veritable autogovern amb sobirania front al Estat central, hi ha d'haver un Consell Executiu sense burgesos, de les forces que avui compten amb la confiança de la majoria de la classe obrera, el PSC i el PSUC. Si es vol que la Generalitat tingui poder real s'ha de posar al Consell a qui està disposat a donar-li poder i s'ha de treure als que fan tot el possible per retallar-l'hi i per retrasar els traspasos.

Des de Madrid el govern d'UCD farà tot el possible per retallar i escanyar la gestió dels municipis d'esquerra. I això pasarà mentre a Madrid hi hagui un govern d'UCD. Per ara no tenim més remei que acceptar la realitat de que la UCD governa a tot l'estat espanyol tenint només una majoria relativa a les "Cortes" de Madrid. Però el que ja es massa es que la UCD governi també a casa nostra quan es una triste minoria. El que no pot ser es que els partits obrers que a Catalunya tenen la majoria absoluta, no formin un govern obrer, un Consell Executi del PSC i el PSUC, sense representants de la burgesia i sense presidents teledirigits des de Madrid. Tant pel que fa a la política municipal i territorial, com pel que respecta als traspassos de competències i les finances, així com a l'aprovació de l'Estatut i la seva aplicació, l'enfrontament d'interessos entre el govern d'UCD i el poble català es inevitable. De quina banda estarà la Generalitat?. Si es manté el Consell "d'unitat nacional" presidit per en Tarradellas, la Generalitat serà un aliat de la UCD com fins ara. Però hi ha manera de canviar-ho. **Els partits obrers han d'exigir que UCD, CDC i en Tarradellas abandonin el Consell, han de recolzar-se en la mobilització de masses per a imposar el que jaens hem guanyat: un Consell Executiu basat en la unitat de l'esquerra, una unitat que vagi des d'els municipis i la unitat sindical fins al mateix autogovern de Catalunya.**

Dissolguem les diputacions, refem les comarques

Però, molts dels aspectes ese cials dels programes municipals de l'esquerra exigeixen necessàriament una actuació extramunicipal, es a dir, a nivell de comarca, amb les seves alternatives i els seus instruments específics d'acció política. Per a tirar això endavant no tenim altres instruments d'acció política més enllà del municipi i en canvi ens trobem amb seriosos obstacles en mans de la dreta, com són les Diputacions "provincials" i, en tom de Barcelona, la Corporació Metropolitana. Aquestes institucions, juntament amb l'esmentada llei de règim local i el Plà Comarcal de l'Area Metropolitana de Barcelona, constitueixen un condicionament antidemocràtic, fortament contradictori amb el fet de que als municipis de Catalunya ha guanyat l'esquerra.

Cal doncs engegar una acció política unitària que permeti capitalitzar a tots els nivells el resultat de les municipals, favorable als treballadors, i neutralitzar els instruments de la dreta. El que el nostre partit ja va proposar durant la campanya als altres partits obrers i el que els nostres regidors estan treballant per a arribar-hi es molt sencill: **accelerar el naixement d'organismes comarcals, accelerar la mort de les diputacions provincials:**

– Creació immediata d'assemblees comarcals de regidors, sobre les que constituir democràticament els Consells Comarcals. Els partits obrers haurien de començar a impulsar-les unitariament i emplaçar als regidors de la dreta (que tantes professions de fè comarcalista van fer en el seu moment) a participar-hi.

– Definir des d'aquestes assemblees comarcals una línia d'actuació urgent en matèria d'equipaments i obres públiques i la congelació de noves llicències d'obres.

D'altra banda, el complement d'aquesta estratègia estava en arribar a un acord unitari de tots els regidors d'esquerres, emplaçant als de la dreta, per a no participar a les eleccions de diputats provincials, buidant així les diputacions de contingut polític operatiu, aillant-les i exigint l'absorció immediata de totes les seves competències per la Generalitat.

Per una Generalitat democràtica: Tarradellas dimissió

Tothom es conscient que l'actual Generalitat "provisional" no es més que una vulgar caricatura del seu precedent histò ic als anys trenta. Però el que és més greu es que aquesta Generalitat, que aviat farà dos anys i encara no disposa de cap poder polític real, s'ha configurat com un organisme pel damunt de qualsevol control democràtic. Instituida pel rei, la Generalitat no respòn davant de cap parlament o organisme representatiu –es més, sempre ha estat una màquina de guerra contra el funcionament de l'Assemblea de Parlamentaris– i a dins d'ella el Consell Executiu –fet sense tenir en compte per rés els resultats de les tres consultes electorals– es un organisme anodí, subsidiari de la gestió i el poder de decisió concentrat en les mans del seu "president". A la Generalitat l'hi manca democràcia i traspua presidencialisme per tots costats. I al presidente Tarradellas l'hi manca el més elemental sentit de la democràcia i la vergonya i traspua servilisme a la UCD per tots costats.

Després d'haver mantingut el poder de les diputacions en mans del "bunker" franquista, d'haver recolzat totes les maniobres "comarcalistes" de la dreta, avui en Tarradellas ens vol ver xantatge amb els traspasos de competències Estat-Generalitat per tal de minimitzar i anul.lar la victòria obrera a les municipals. I en aquesta empresa compta amb la col.laboració entusiasta de CDC. **El tàndem UCD-Tarradellas-CDC domina a la Generalitat en contra de la voluntat majoritària del poble de Catalunya, clarament expresada en tres consultes electorals** i en innombrables manifestacions i actes de masses. En l'actual situació els consellers dels partits obrers al Consell Executiu de la Generalitat son presoners de la burgesia, de CDC i UCD, del seu president i de les seves maniobres.

Mentre la Generalitat sigui presidencialista i antidemocràtica, mentre el president sigui un home com en Tarradellas, l'esquerra no pot esperar del Palau de la Generalitat mes que marranades i joc brut. Cal democratitzar la Generalitat de dalt a baix i per començar s'ha d'acabar amb el presidencialisme i amb el president, que no ha estat escollit ni volgut per ningún i que no ha parat de dur una política contrària a la voluntat de la majoria dels catalans i al servei del govern de Madrid. Aquest 23 d'Abril es tornarà a sentir al carrer el conegut **"fora Tarradellas, no volem titelles!"** Cal que els partits obrers recullin el crit i el transformin en una proposta masiva i efectiva de dimissió immediata del president, de reducció del seu paper

Volem un Estatut sobirà

L'Assemblea de Parlamentaris del 20 d'Abril –just quan aquest exemplar surti al carrer– haurà nombrat les persones que han de participar a les "Cortes" de Madrid a l'aprovació de l'Estatut per la Comisió Constitucional. De fet, amb aquest nombrament, l'Assemblea tornarà a ratificar el texte aprovat pels parlamentaris de la passada legislatura. Un texte en el que no sols s'accepten totes les limitacions imposades per la Constitució, sino que a més a més s'introdueixen limitacions evidents a la democràcia pel que fa a la constitució, representativitat i forma d'elecció del Parlament de Catalunya. El nostre partit va rebutjar, en el seu moment, en el plè de l'Assemblea de Parlamentaris, aquest Estatut. Un rebuitg coherent amb la nostra posició de rebuitg de la Constitució en la que es nega el dret d'autodeterminació dels pobles, es a dir, el dret –concretament– dels catalans a redactar i aprovar, nosaltres i solament nosaltres, el nostre Estatut per mètodes democràtics. L'acceptació de que l'Estatut sigui revisat a les Corts i passat pel garvell de la Constitució es l'acceptació de la renúncia al dret d'autodeterminació, l'acceptació de la sobirania nacional espanyola i la renúncia a la sobirania de Catalunya.

L'Estatut al Parlament de Catalunya i no a les Corts de Madrid

L'Estatut va ser elaborat per la pasada Assemblea de Parlamentaris i si algú l'ha de revisar i ratificar és el poble de Catalunya. No solament per mitjà d'un referèndum –que és una forma molt limitada de democràcia– sino fonamentalment a través de les eleccions al Parlament de Catalunya en les que es torni a discutir i revisar tot el contingut de l'Estatut de forma àmplia i democràtica. Es doncs al Parlament de Catalunya a on ha d'anar l'Estatut i no a les Corts de Madrid.

Aquest cap de setmana és una mostra clara de com arriba a ser contradictòria i ambigua la política del PSC i el PSUC en la qüestió de l'Estatut. El divendres dia 20 celebren un acte que ve a ser una mena de reconeixement formal del dret que tenen les Corts de Madrid a revisar i retocar el nostre Estatut. I el dia 22 ens convoquen a manifestar-nos "perquè no ens retallin l'Estatut". El menys que podien haver fet era negar-se a enviar uns parlamentaris catalans a participar a la farsa de Madrid. Si l'han de retallar que ho facin els d'UCD tot sols, però nosaltres ens hauriem de negar a reconeixer-els-hi el dret de fer-ho, no participant en les tasques d'aquesta comissió.

La millor manera d'imposar el nostre Estatut a unes Corts dominades per la dreta i el centralisme es creant una relació de forces que oposi tot el pes del poble català, els nostres vots i la nostra capacitat de mobilització a la voluntat d'UCD, majoritària a les Corts.

A nosaltres aquest Estatut –ja ho hem dit– no ens agrada, però la LCR, que és un partit que existeix i lluita a tot l'Estat espanyol, farà tot el possible perquè les Corts acceptin automàticament qualsevol Estatut elaborat democràticament (sigui el basc, el català o un altre) i no en toquin ni una coma. I això ho farem no perquè ens identifiquem amb el contingut de l'Estatut, sino perquè veiem que és la forma més conseqüent que tenim de lluitar per la sobirania de poble de Catalunya i de tots els pobles oprimits per l'Estat espanyol. **Una sobirania nacional que hauria de romandre en el Parlament de Catalunya.** De la mateixa manera que varem lluitar perquè en el projecte d'Estatut s'establis la sobirania del Parlament per a elaborar-lo definitivament i revisar-lo, en les eleccions al Parlament de Catalunya lluitarem perquè l'Estatut sigui revisat i canviat per un texte basat en el reconeixement de la sobirania nacional de Catalunya, que obri les portes a autèntiques competències polítiques i econòmiques que permetin a la Generalitat futura fer una política al servei dels treballadors. **Perquè volem un Estatut que permeti governar-nos de debò, demanem un Estatut sobirà. Per guanyar-lo, volem que el projecte d'Estatut vagi al Parlament de Catalunya i no a les Corts de Madrid.**

Dissolguem les diputacions, refem les comarques

El proper dia 26 es constituiràn legalment les noves Diputacions Provincials,sorguide: de les darreres eleccions municipals. El nostre partit ja s'ha manifestat radicalment, des de fa un bon grapat d'anys, contra la pervivència d'aquests organismes. I això, aquesta posició, s'explica per varies raons. En primer lloc —encara que segurament no sigui la raó més important— esn oposem als mecanismes d'elecció previstos per la llei i que han estat aplicats. Així, no tar sols l'elecció es indirecta i gairebé "automàtica", sinó que es dona una fota desproporció en la seva composició, cosa que fa, per exemple, que la UCD, que a la "provincia" de Lleida va tindre el 27 % dels regidors elects, gaudeixi miraculosament de aproximadament un 90% dels membres d'aquesta Diputació. En segon lloc es tracta d'uns organismes que, sota el control directe dels fovernadors civils, acumulen un seguit de competències que haurien de pertànyer, sigui als ajuntaments, sigui als futurs organismes comarcals, sigui a la Generalitat, actuant como una mena de "tap" o de controlador dels consistoris. Finalment, i aquesta és sens dubte la raó més important de la nostra oposició a que las Diputacions continuin ni un dia més, és que es tracte d'uns organismes aixecats sobre la base d'una distribució territorial i administrativa, las "provincias" i els "partidos judiciales", no tan sols arbitrària, sinó destinada també a garantir un millor control de la població per part de l'estat central, oposada a la realitat comarcal de Catalunya.

Per tot això, la postura més conseqüent i a la vegada més eficaç, la que defensa la LCR, **es la de fer el buit a les Diputacions.** Dissortadament no ha estat aquesta l'opinió de les formacions polítiques majoritàries a Catalunya, el PSC i el PSUC. Aquests partits, tot i declarant el seu interés per anar cap a l'extinció de les Diputacions, no s'han atrevit a portar la batalla clarament contra la dreta i contra el mateix Tarradellas, partidaris de mantenir les diputacions i el gros de les seves competències, al menys fins que l'Estatut que van elaborar a Sau sigui posat en marxa, després de la seva discussió i aprovació a les Cortes de Madrid. Aquesta actitut contemporitzadora dels dos grans partits obrers suposa un greu perill pels treballadors i el poble de Catalunya, per totes aquelles persones que han donat el trionf a l'esquerra a les municipals, tot i esperant que això canviés les coses.

De fet, el manteniment de les Diputacions, de la seva estructura i les seves competències al marge de la Generalitat —menys en el cas de la de Barcelona on curiosament són majoritaris el PSC i el PSUC—, suposa deixar un terreny abonat a les maniobres de la dreta i d'en Tarradellas per tal d'erosionar el pes dels partits obrers. Tota la demagògia suposadament "comarcalista" d'en Tarradellas, la UCD i CDC queda així al descobert: el que ells volen es mantenir en l'essencial el poder en les mateixes mans, acceptant el paper incontrstat del govern d'en Suárez en totes les qüestions.

Davant d'això **cal aixecar una alternativa que**, endemés de fer el buit a les Diputacions i d'impedir la seva presència a la Generalitat, **suposi el traspàs real de les seves competències** de manera immediata —sense esperar ni un sol dia més— **a la Generalitat i als nous ajuntaments.** Aquests, han de mancomunar els seus esforços a nivell de comarques mitjançant la celebració **d'assemblees comarcals de regidors** com ja han proposat l'immensa majoria dels electes a les terres de Lleida i com hem defensat des de la LCR.

Aquestes assemblees comarcals han de fer **un pla d'actuació concret**, tot i reivindicant els mitjans necessaris a la Generalitat per a dur-lo a la pràctica de manera efectiva. El nostre partit, i els seus regidors i regidores, treballaràn en aquest sentit, tot i recolzant qualsevol iniciativa real que permiti avançar per la via de la recuperació de la comarca com a instrument privilegiat d'organització territorial. El conjunt de partit obrers, les Centrals Sindicals, l'Unió de Pagesso i d'altres organitzacions de massa, han de comprométres urgentment a caminar efectivament vers aquest objectiu possible i proper.

Joan Font

Montcada per als treballadors

Manuel Borrell, 45 anys d'edat, treballador de Sanitat i militant de la LCR des de fà molts anys ja, és un dels nous regidors de Montcada i Reixac. La redacció de "DEMÀ" a la comarca l'ha entrevistat després de la victòria electoral i aquestes són les seves respostes.

DEMÀ.— Com ha estat la teva elecció per l'ajuntament?.

MANUEL.— Bé, jo penso que és el reconeixement, inclús amb totes les deformacions que introdueix l'actual sistema electoral, del treball de l'esquerra obrera als barris de Montcada; de la nostra oposició a deixar que Montcada continués éssent el paradis de l'especulació convertint-se en un model típic de ciutat dormitori on prolifera el "barraquisme vertical" i on la vida dels treballadors i treballadores es veu sotmesa, després de sortir de l'explotació a les fàbriques, a un seguit d'agresions urbanístiques i materials en mans dels mateixos capitalistes. També hi juga un paper de primer ordre la nostra oposició radical i de principi a tota forma de col.laboració a nivell municipal -o allò on sigui- amb la burgesia, la nostra oposició a la política de consensus i de pactes. Al mateix temps ha de servir per a ampliar el camp d'acció dels veïns i veïnes, per continuar lluites tant importants com la de l'asfaltat de l'Avinguda de la Unitat i, especialment per a reforçar i potenciar fins el final, sense compromissos de cap mena, les Associacions de Veïns, la pròpia lluita dels treballadors. Cal senyalar com un fet important el que la nostra candidatura a la localitat, formada per militants de la LCR, del PCOC, de les JCR i independens, recullia no unicament la experiència de lluita del dos partits esmentats i de l'organització jovenil, sino també tota la riquesa del que han estat les batalles a Montcada, de manera especial a Bifurca i a Valentine.

DEMÀ.— Com es planteixa la qüestió de la unitat al nou ajuntament?.

MANUEL.— Ja es conegut que ací, a Montcada, la immensa majoria no unicament dels vots, sino també dels regidors, ha anat a parar als partits obrers i que, dins d'aquests, el PSUC ha assolit la majoria. Per la nostra banda, al llarg de tota la campanya electoral hem planteixat clara i cruament la qüestió de la unitat obrera a l'ajuntament, i la exclussió de tot compromís amb Convergència Democràtica que, a la localitat, era pràcticament la unica candidatura de dreta que es presentava a les municipals.

Cal doncs ara, utilitzar a fons la nostra victòria i caminar plegats tots els partits obrers de Montcada per fer-la una ciutat dels i per als treballadors, cal cumplir el programa d'urgències presentat per les associacions de veïns de manera immediata i fer de l'ajuntament una de les palanques de la mobilització i la lluita dels treballadors i en cap càs un instrument de la política de pasadis i de pactes amb la dreta. Nosaltres som encara un partit petit però fort de la confiança dels treballadors. És aquesta força la que ens permetrà d'avançar realment cap als nostres objectius que són els de tota la classe.

Victòria a Sant Boi

A Sant Boi també la LCR ha assolit un regidor participant en una candidatura unitària amb el PSAN. En Miquel Puig, ensenyant de 33 anys es el regidor de Sant Boi que representa la força de l'esquerra a la comarca. També l'hem entrevistat per aquest número de "DEMÀ".

DEMÀ.— La candidatura de la que tu eras el número 1 portava el nom del PSAN tot i estant unitària. Com ha estat això?.

MIQUEL.— Aquest ha estat un dels temes que més preguntes ha despertat durant tota la campanya. Nosaltres vàrem intentar un acord unitari que al final només es va concretar amb el PSAN amb la voluntat de formar una agrupació d'electors. Les traves legals no van fer possible aquest tràmit i ens veguèrem obligats a utilitzar la sigla d'algun partit per a presentar-nos. Com que la LCR tenia el primer lloc de la llista semblava lògic que el nom fós el de l'altra força que hi participava, en aquest càs el PSAN.

DEMÀ.— I això no us ha portat cap problema?.

MIQUEL.— Problemes... no. Cal no oblidar que Sant Boi no és tant gran com per a no poder explicar les coses clarament. I com que la candidatura unitària ha funcionat bastant bé, sense cap mena de friccions ni enfrontaments, tant els companys de PSAN com nosaltres hem fet un esforç d'explicació que ha tingut també la seva util.litat per deixar clara la nostra voluntat unitària. I bé, els resultats de tot això i del treball de la candidatura han fet possible la nostra presència al primer ajuntament democràtic de Sant Boi després de 40 anys.

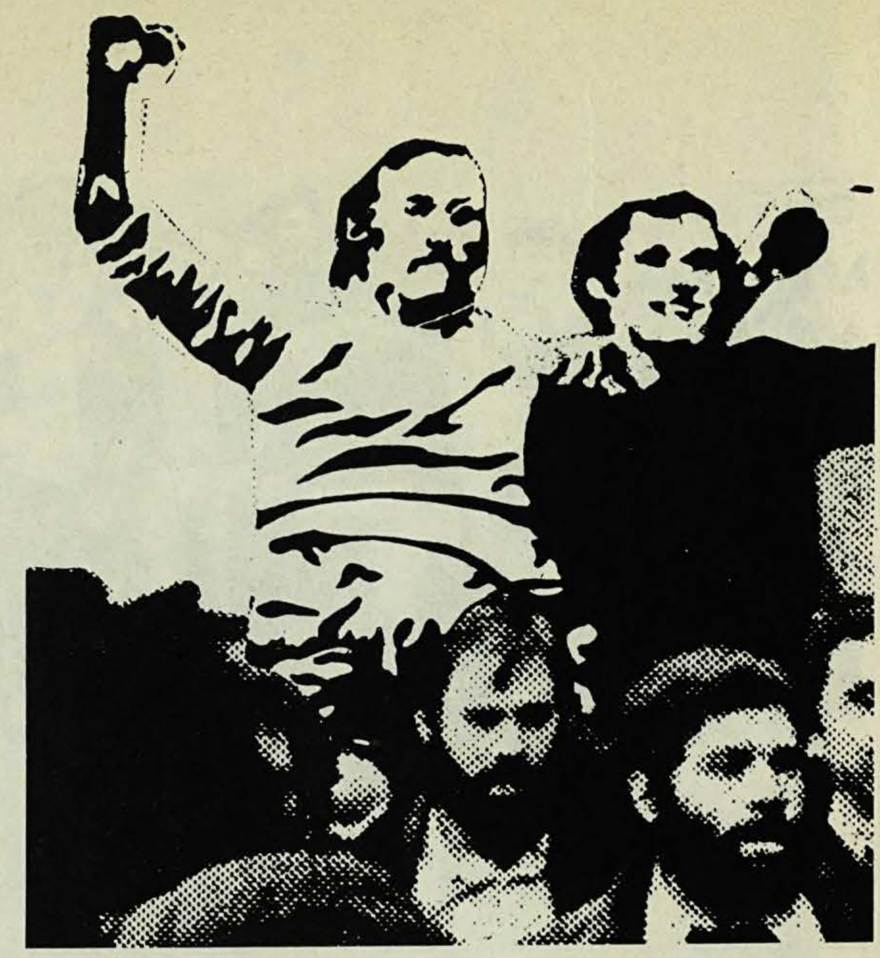
DEMÀ.— Quines són ara les perspectives de treball?.

MIQUEL.— El primer, constituir el nou consistori i veure com funcionarà ací el pacte entre el PSC i el PSUC i quina serà la opció de CDC i, sobre tot, la posició de les dues forces majoritàries respecte d'aquests últims. A les reunions prèvies que hi ha habut fins ara, encara no està gens clar què és el que pensen fer, apart de donar al regidor de la UCD la cartera o el "cartipaç" com es diu en llenguatge municipal, de cementiris. El PSUC cercava el lloc de batlle tot i dient que 400 vots de diferència no volen dir res respecte dels socialistes, i nosaltres això ho tenim ben clar: cal votar com a batlle el cap de la llista obrera més votada. Cal en segon lloc que tant aquest com la permanent deleguin els seus poders en el plé de regidors i que d'ací surti un executiu unicament obrer. Penso que als partits de la burgesia els anirà bé acostumar-se a ser "la oposició", el que no deixa d'esser d'altra banda una anticipació del futur que els espera d'ací a no molt temps a tots els nivells del país.

D'altra banda, cal encarar el futur de la comarca, cercant la col.laboració dels sindicats i, pel que fà a nosaltres, ja hem iniciat contactes amb regidors revolucionaris que han sortit elegits a altres poblacions del Baix per a treballar en aquest sentit, en el què, es ben clar, col.laborarem amb els companys del PSAN com en tots els altres aspectes de la "gestió" municipal.

Bé, penso que tot lo altre es ja ben normal i conegut, com la definició del plà d'urgencia, etc. etc.

A Teià ha guanyat la dreta

Només 150 vots separen els vots de les dues candidatures presentades a Teià (Maresme). 150 vots que fàn que l'agrupació dels terratinents i ex-batlles tinguin 6 regidors, mentre que l'agrupació de l'esquerra (formada per independents i per militants del PSC, PSUC i LCR) només en consegueix 5. Hem entrevistat a Carme Navarro, secretària de 27 anys, militant de la LCR i regidora electa, per que ens expliqui com a estat possible la victòria de la dreta.

DEMÀ.— Quin ha estat el procés de formació de les candidatures i quina la dinàmica oberta al poble?.

CARME.— En primer lloc es va formar la nostra candidatura on participen independents majoritàriament i també gent del PSC, del PSUC, de la LCR i de la UGT. La candidatura es va formar quan es va veure clar que la unica posibilitat de vèncer als cacics i als terratinents era justament la d'una candidatura unitària que apareixia ben clarament com una Entesa contra els terratinents que, a Teià es diuen fonamentalment Comte de Alba de Liste i Comte de Godó (que endemés de la Vanguardia, és el propietari de l'aigua del poble). Automàticament aquests personatges i el que fins ara era l'alcalde es van moure i van formar una candidatura "independent" de la que formen part un ex-batlle i dos ex-regidors. Cal tenir present que l'actual batlle, és a dir, el que ho era fins ara, és el propietari de la majoria de fàbriques del poble.

Per la nostra part vàrem definir un programa concret per a canviar Teià a fons, mentre que la dreta es definia per construïr una capella, una piscina climatitzada (sense explicar d'on treuria l'aigua) i dos camps de futbol.

Els nostres mítings van tenir una acceptació important, tot i la campanya de desprestigi llençada per la dreta, acusant-nos de no viure al poble –i el seu cap de llista viu a Barcelona–, de ser militants de partits, de voler dividir Teià, etc. I dissortadament aquesta campanya ha pesat sobre la part més antiga i conservadora del poble, on la por encara hi juga un paper important, hi els ha donat la victòria, encara que sigui migrada.

DEMÀ.— Quin ha estat el funcionament de la candidatura?, quines son les perspectives?.

CARME.— Al llarg de tota la campanya i també cara al futur hem treballat com un bloc i això es ja per si mateix una experiència important que té els seus efectes i que serveix ja per reforçar l'Associació de Veïns que ens dona el seu suport. Ara encara està per veure quina serà l'actitut del nou batlle. Per la nostra part, pensem duur endavant una política de ferma oposició al servei dels interessos del poble i si ens volen marginar serà encara pitjor per a ells. De tota manera, veurem què és el que passa demà, quan es constituexi el nou consistori.

DEMÀ.— Abans tú ères militant del PSUC, com ha estat el teu pas a la Lliga?.

CARME.— Ja fa temps que tenia dubtes i crítiques a la política del meu antic partit. Aquest procés es va accelerar des de la formació del Congrés de Diputats i l'inici de la política de consens i la signatura dels Pactes de la Moncloa, el recolzament a la política d'en Tarradellas, etc. Tot això va desembocar en la posició de recolzament a la Constitució per part del PCE i del PSUC. Jo penso que aquesta política, ben diferent a una política d'oposició conseqüent només ha beneficiat a la UCD, al partit d'en Suarez. Ja després de les generals del 1er. de Març vaig decidir d'entrar a la LCR, no tant buscant èxits a curt plaç sinó fonamentalment un marc de treball al servei dels treballadors en una situació com l'actual difícil, dura i greu.